

JEROEN VERSTEEGH
DE WET VAN
RANON

HOE EEN JONGEN DE WERELD VERANDERDE

**bestel nu,
klik op
deze
pagina!**

“ENNE, WAT IS DAT DAN PRECIES, DIE WET VAN DE AANTREKKINGSKRACHT?” HIJ VOND EVA BEST HEEL AARDIG, MAAR SOMS...

“NOU, EIGENLIJK IS HET HEEL SIMPEL. ALS JE JE GOED VOELT EN JE WEET ZEKER DAT ER LEUKE DINGEN GAAN GEBEUREN, DAN GEBEUREN DIE OOK. ANDERSOM IS HET HETZELFDE. ALS JE JE NIET GOED VOELT EN JE WEET ZEKER DAT ER ALLEMAAL VERVELENDE DINGEN GAAN GEBEUREN, DAN ZAL DAT OOK ZO ZIJN!”

Bestaat het leven alleen uit toeval, of zit er misschien meer achter? Overkomt alles je? Heb je gewoon pech of geluk? Ramon, een veertienjarige jongen die het niet erg naar z'n zin heeft op school, ontdekt bij toeval een wet die zijn hele leven op z'n kop zal zetten. Al snel weet hij zijn niet zo prettige leventje te veranderen en wil dan meer, veel meer. Maar of dat allemaal mogelijk is? Samen met zijn vrienden gaat hij de uitdaging aan. Wat dan volgt is een avontuur met grote gevolgen.

De wet van Ramon – hoe een jongen de wereld veranderde. Zet dit spannende leesboek jouw wereld ook op z'n kop?

Jeroen Versteegh (1970) heeft een grote passie voor gitaarspelen. Zelf had hij nooit verwacht ooit een boek te schrijven, maar het universum dacht daar blijkbaar anders over. Hij kreeg een aantal aanwijzingen, en hulp uit onverwachte hoek. En een droom, waarin dit verhaal verscheen. Jeroen voelde gewoon dat het geschreven moest worden, en ging er van uit dat het universum vond dat dit precies paste bij zijn bestelling: iedere dag doen wat goed voelt voor hemzelf en wat goed is voor de wereld. Jeroen woont met zijn vrouw en zoon in het midden van Nederland.

WWW.WETVANRAMON.NL

Palaysia Productions
www.sunshineforthesoul.nl

ISBN 978-90-76541-27-3

9 789076 541273

sneak
preview

De wet van Ramon

JEROEN VERSTEEGH

Op duurzame wijze met de giften van moeder aarde omgaan heeft bij ons de hoogste prioriteit. Daarom is bij de productie van dit boek alleen papier gebruikt dat het keurmerk van het Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen, zodat er geen bosvernietiging heeft plaatsgevonden.

Copyright © 2010 Palaysia Productions, Enschede
www.sunshineforthesoul.nl
Omslagillustraties: Jos Weijmer

ISBN 978-90-76541-27-3
NUR 283/284

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Nadruk, overneming, kopiëren, vertaling, ontleening van afbeeldingen, weergave op welke manier dan ook, opslag in DV-systemen, elektronische datadragers of op welke manier dan ook evenals het plaatsen van de inhoud op internet of andere communicatiediensten, geheel of gedeeltelijk, is zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever niet toegestaan.

Dit boek is door auteur en uitgever met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Auteur, uitgeverij en haar gemachtigden kunnen echter op geen enkele wijze voor het in dit boek vermelde garant staan. Noch de auteur, noch de uitgeverij, noch haar gemachtigden kunnen daarom op welke wijze dan ook aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade aan personen, dieren, zaken of vermogen die op welke wijze dan ook het gevolg zijn van dit boek.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the copyright holder.

Alle overeenkomsten met bestaande personen, merken, bedrijven en/of gebeurtenissen zijn onopzettelijk en berusten volledig op toeval.

Aan alle Kinderen

**VOOR IEDEREEN DIE DURFT TE
GELOVEN ZAL ALLES MOGELIJK ZIJN**

Inhoud

Grijs	7
Welkom, koene strijder	13
Sporten is gezond	32
Jonkvrouwe Evania	43
Krijg wat je denkt	51
Aantrekkingskracht	64
Nieuwe ronde, nieuwe kansen	70
Empiriwatte?	81
Soms duurt het even	92
Thebe en de engelen	104
Engelenreis	121
Een nieuw begin	131
De tweede reis	142
Made in Indonesia	148
Groene schoenen	164
Ouderlijk Protest	177

Actie	187
De bezorgde ouders	195
Eeuwige roem, tegen welke prijs?	205
Een bijzondere ontmoeting	217
Gebruik je wilskracht!	229
Een kleine stapvoor de mens	242
Een grote sprong	251
voor de mensheid.....	251
Wij hebben een droom	264
De wereld draait door.....	270
Oopwah.....	279
Een droom komt uit	290
Nu dan!	299
Dankwoord	317
Gratis downloads	318

Grijs

Nog voor de wekker ging, was Ramon al wakker. 'Balen, het is weer maandag,' dacht hij.

Weer zo'n rotdag op school. Hij bleef nog even liggen tot de wekker afging en stond daarna op. Snel trok hij zijn gordijnen open, keek naar buiten en zag dat alles vandaag weer grijs was. Niet alleen de lucht was grijs, ook bijna alle huizen in de straat leken wel grijs. Een laaghangende mist zorgde ervoor dat de schreeuwerige tuin-kabouters van drie tuinen verderop aan zijn blik werden onttrokken. De enige kleuren die hij kon onderscheiden, kwamen van de auto's die her en der in de straat geparkeerd stonden, maar ook hier had grijs de overhand.

'De wereldlacht je toe!' zei z'n moeder weleens. 'Nou, dan had de wereld wel een raar idee van vrolijkheid,' dacht Ramon.

Chagrijnig liet hij zijn blik door zijn kamer dwalen. Natuurlijk viel zijn oog weer als eerste op zijn behang. Brandweerauto's met vrolijke gezichtjes kwamen enthousiast op hem af rijden. Als hij ergens een hekel aan had in zijn

kamer, dan was het wel zijn behang. Al sinds zijn derde kwamen de brandweerauto's op hem af, en nu, bijna twaalf jaar later, maakten ze nog steeds een onvermoeibare indruk. Als hij vrienden had gehad, was dit de reden waarom hij nooit iemand bij hem thuis zou uitnodigen. Ook al had hij op bijna elke vrije plek wel een poster gehangen, de brandweerauto's hielden dapper stand.

Een jaar geleden begon, tot Ramon's grote vreugde, het behang los te laten. Eerst een klein hoekje rechtsboven, en dat spreidde zich heel langzaam uit. Al snel had Ramon door dat hij de natuur een handje kon helpen. Iedere avond pulkte hij het behang wat verder los, om vervolgens bij zijn ouders te gaan klagen. Al gauw kwam zijn vader een kijkje nemen.

Met de blik van een expert zei hij: 'Het behang dat nu los zit, moet eraf. Maar om te zorgen dat de rest blijft zitten, zal ik het even opnieuw verlijmen.'

Zijn vader beende al enthousiast weg. Ramon kon wel door de grond zakken.

'Weer elf jaar brandweer, ik ben toch geen drie meer!' protesteerde hij nog, maar hij wist het antwoord al.

En daar kwam inderdaad de reactie van zijn vader: 'Het geld groeit ons niet op de rug jongen, je mag blij zijn dat je een eigen kamer hebt.'

Terwijl Ramon zijn tanden aan het poetsen

was, dwaalde zijn blik verder door zijn kamer. Zijn oog bleef even rusten op zijn computer. Als er buiten al veel grijs was, deed zijn computer daar nog een schepje bovenop. Een joekel van een grijze kast stond onder zijn bureau geschoven. Op zijn bureau stond een ouderwetse monitor, grijs plastic, die het grootste gedeelte van zijn bureau in beslag nam. Het toetsenbord, natuurlijk ook grijs, nam het laatste beetje vrije ruimte in beslag.

Het enige waar Ramon wel blij mee was, was zijn verzameling boeken. In de loop der jaren had hij behoorlijk wat strips en boeken verzameld. Hij las het liefst sciencefiction verhalen, en was ook helemaal verslingerd aan strips.

Eenmaal gewassen en gepoetst opende hij met een zucht zijn kledingkast. Met een trieste blik bekeek hij de inhoud. Ramon had niet veel kleren en al helemaal geen kleren die hij cool vond. Hij trok de eerste de beste broek tevoorschijn, de andere twee waren toch precies hetzelfde en de enige die nog wel iets van oké was zat natuurlijk net in de was. Daarna pakte hij een uitgewoond vaalgroen t-shirt en snel nog een paar “witte” sportsokken. Nu kwam het ergste van alles: merkloze gypies. Van die blauwe, hoge met een witte neus. Wat een gruwel! Hij ging voor de spiegel staan en bekeek zichzelf eens goed. Zoals elke dag zag hij zijn

donkere, steile haar en bruine ogen. Hij was wel wat gegroeid in de afgelopen jaren, maar niet echt heel veel.

‘Bijna vijftien, en nog steeds een ukkie,’ zei hij met een zorgelijke blik. ‘Ik zie er echt niet uit vandaag.’

Hij probeerde nog om met wat gel een beetje model in zijn haar te krijgen, maar helaas. Het stond of steil naar beneden, of recht omhoog.

‘Recht naar beneden dan maar,’ besloot Ramon en na enkele bewegingen van de kam lagen zijn haren plat. ‘Het lijkt wel een helm,’ dacht hij treurig, terwijl hij met zijn vingers op zijn haar klopte.

Vol tegenzin ging Ramon naar beneden om te ontbijten. In de keuken was het klein, en zijn moeder beweerde dat het een gezellige keuken was. Ramon had daar zo zijn eigen gedachten over, meer in de richting van “bejaardenhuis”. Overal hingen bordjes en tegeltjes aan de muren. De meesten bezaaid met iets wat zijn moeder “liefelijk” noemde, oftewel, met bloemen. Anderen hadden er een wijze spreuk op staan. Het toppunt voor Ramon was die van ‘Morgenstond heeft goud in de mond’. Wie dat verzonnen had, moesten ze eens een week lang om half acht wakker tetteren en naar school sturen! Naast deze overdaad aan bordjes en tegeltjes lag er op elk vrij oppervlak een kleedje. De

meesten waren van die Perzische tapijtjes met van die flosjes eraan, maar hier en daar viel ook een afzichtelijk borduurwerkje te bewonderen.

‘Die zijn nog door je oma gemaakt,’ had zijn moeder hem, geheel ten overvloede, verteld.

Ook al had zijn oma alle tijd van de wereld om er nog iets van te maken, alle werkjes leken in elkaar geflanst te zijn door een bijziende goudvis. Elke maand kwam hij bij zijn oma en haar hele huis leek vol te hangen met soortgelijke wanproducten.

‘Heb je lekker geslapen, schatje?’ vroeg zijn moeder. Ze schonk hem een kopje thee in.

‘Ja hoor, mam,’ zei Ramon met een gemaakte glimlach. Eigenlijk had hij bijna niet geslapen en voelde hij zich rot.

‘Heb je zin in school vandaag?’

‘Ja hoor, mam’ zei hij weer op de automatische piloot, maar de gedachte aan school deed zijn maag samentrekken. Hij was net begonnen op een nieuwe school, nadat de brugklasjaren catastrofaal waren verlopen. Iedere dag werd hij gepest en vaak in elkaar geslagen. Na twee jaar had de school het advies gegeven om naar een nieuwe school uit te kijken voor het behalen van zijn vwo-diploma. Ramon was hier woedend over geweest – *hij* was niet degene die liep te pesten en te slaan, en toch moest hij van school af. De andere kinderen hadden een waarschu-

wing gekregen, en verder niets. Ramon had gehoopt om op zijn nieuwe school een frisse start te maken, maar helaas.

Na korte tijd kwam zijn vader naar beneden. Met een gezicht dat nog langer was dan dat van Ramon ging hij aan tafel zitten en mompelde iets onverstaanbaars terug op de goedemorgens van Ramon en zijn moeder.

Hij pakte de krant, zijn koffie en zei verder niets. Bijna het hele ontbijt zag Ramon zijn vader niet. Alleen wanneer hij een pagina omsloeg, zag Ramon een stukje van een harig oor.

Na een tijdje schraapte zijn vader z'n keel. Ramon wist al wat er nu ging komen.

'Het is toch een schande! De benzineprijzen zijn weer omhoog gegaan! Hoe kan een normaal mens nog leven als alles duurder wordt? En kijk hier dan, weer een aanslag in het Midden-Oosten met god-weet hoeveel doden.'

Ramon's vader bleef de hele tijd zo doorprutten en al dat slechte nieuws miste zijn uitwerking niet. Zelfs zijn moeder, die bijna altijd vrolijk was, liet haar schouders met een zucht zakken en ging vermoeid op haar stoel zitten.

Welkom, Koene strijder

Dat Ramon een hekel had aan school had dus niets te maken met de lessen (de meeste dingen die hij leerde vond hij best interessant, en in Engels was hij een uitblinker), maar met de andere kinderen. Aan de buitenkant had de school hem nog wel leuk geleken. Het was een vrij modern gebouw met veel rare hoeken, en alle kozijnen waren in verschillende kleuren geschilderd. Op de gevel stond in vrolijke letters “het Anker”. Het gebouw was twee verdiepingen hoog en er waren veel ramen. Ook was er een grote buitenplaats bij, maar geen veld. Overal lagen van die grote grijze tegels, waardoor hard rennen niet aan te raden was – ze voelden als schuurpapier als je per ongeluk onderuit ging. De klaslokalen waren in zachte kleuren geschilderd en er hingen veel werkstukken en tekeningen van leerlingen aan de muren. Op het eerste gezicht leek er dus niks mis.

Maar meteen bij binnenkomst in zijn eerste les maatschappijleer was het voor Ramon alsof hij zijn oude klas weer binnenliep.

‘Jongens en meisjes, ik wil jullie voorstellen

aan Ramon. Kom je even naar voren Ramon, dan kan iedereen je zien.'

Met lood in zijn schoenen stond Ramon op en liep naar de juf toe. Toen hij tussen de bankjes naar voren liep, voelde hij de ogen van zijn klasgenoten in zijn rug prikken. Hij hield zijn blik op de juf gericht. Ze was ook zijn klassenleraar voor dit jaar en ze leek hem wel aardig. Na wat voor hem als een eeuw aanvoelde, draaide hij zich om naar zijn nieuwe klasgenoten. Direct wist hij dat hij hier ook niet thuis hoorde. Bijna alle jongens keken hem met een gemene blik aan en de meisjes begonnen met elkaar te fluisteren en te giechelen. Het was duidelijk dat ze het over zijn kleren hadden, en dat was geen verrassing voor Ramon. Een steek van boosheid ging door hem heen, en hij wierp hen een gemene blik toe. Helaas had dit een averechts effect... het gekakel werd alleen maar erger.

De juf stelde zich met uitgestrekte hand aan hem voor en het gekakel verstomde. 'Hoi Ramon, ik ben Juf Siemstra, welkom op het Anker.'

Juf Siemstra was een kleine vrouw met halflang, donker haar. Ze droeg een blauw- met groengestreepte slobbertrui, met daarop een soort van rendieren geborduurd – maar het konden ook konijnen zijn, de trui leek namelijk verdacht veel op één van de meesterwerkjes van zijn oma. Daaronder droeg ze een spijkerbroek

en stevige wandelschoenen.

‘Wil je wat over jezelf vertellen, Ramon?’

De juf keek hem vriendelijk aan.

‘Liever niet,’ dacht Ramon, maar hij wist dat er geen ontkomen aan was. Hij voelde zijn wangen kleuren en zijn handen begonnen te zweten.

Hij keek de klas in en beoordeelde snel alle gezichten. ‘*Loser*, modepop, *barbie*, sportieve *loser*, eikel in het algemeen,’ ging een stemmetje in zijn hoofd.

Al snel had Ramon over bijna iedereen een mening en die was op zijn zachtst gezegd niet positief.

‘Euh, ik ben Ramon en ik kom van “de Globe”.’

Iedereen in de klas leek zijn oude school te kennen en er een mening over te hebben.

‘Tuigschool’ en ‘alleen voor armoedzaaiers’ kon hij duidelijk herkennen uit de commentaren. Nu zei ook een van de jongens vooraan iets: ‘Daar had hij beter kunnen blijven.’

‘Wat zei je daar, Roeland?’

De juf wierp een vermanende blik in de richting van de jongen.

‘Ik zei dat de Globe zo’n leuke school is,’ loog Roeland en grinnikte. Meteen begonnen er een paar jongens in zijn buurt mee te lachen. Roeland was een stuk groter dan Ramon, maar niet veel breder. Vooral opvallend was zijn hoofd,

dat geheel onafhankelijk van de rest van het lichaam was doorgegroeid tot buitensporige proporties. Het leek een soort roze vleesbal of een *oversized* lolly in trainingspak. Op alles wat Roeland droeg, stond een bekend merk en hij was daar zichtbaar trots op.

‘Laten we allemaal ons best doen om Ramon op zijn gemak te stellen. Jullie weten hoe het is om ergens nieuw te zijn.’

Weer grijsde de groep, maar het was duidelijk voor Ramon dat ze hele andere plannen hadden.

‘Wil je verder nog iets vertellen over jezelf, bijvoorbeeld over je hobby’s?’

Weer kleurde hij hoogrood en stamelde dat hij graag boeken las en het leuk vond om computerspelletjes te spelen.

‘Nou, welkom, ik hoop dat je hier een leuke tijd gaat beleven. Ga nu maar weer zitten, dan beginnen we met de les.’

Zo snel als hij kon liep Ramon met kloppend hart en zwetende handen naar zijn bureau achterin de klas, terwijl hij hoorde hoe iedereen met elkaar over hem zat te fluisteren. Hij kon niks verstaan, maar de blikken zeiden genoeg. Ramon had een plaatsje naast een andere jongen achter in de klas gekregen.

Hij ging zitten en keek even naar zijn buurman.

‘Welkom, koene strijder! Zetel u neder en aanschouw uw nieuwe koninkrijk,’ zei deze, en hij keek Ramon met stralende, blauwe ogen aan. Vol verbazing keek Ramon naar zijn nieuwe buurman. Hij was iets groter dan Ramon en had een flinke bos rode krullen. Daarnaast was zijn gezicht bezaaid met sproetjes en hij droeg ongeveer dezelfde kleren als Ramon.

Een oude spijkerbroek, een geel shirt waarvan de tekst niet meer te lezen was en eveneens oude, afgetrapte gympen.

‘Ik ben Marcus, maar gij moogt me Marc noemen.’

De jongen trok nu een waardig gezicht. Ramon wist niet wat hij meemaakte. Zijn nieuwe buurman leek totaal geflipt. De meesten om hen heen keken nu ook om, maar ze leken niet verbaasd te zijn. Lachend stootten ze elkaar aan.

‘Daar gaat die gek ook weer.’

‘Ach, soort zoekt soort.’

Ramon voelde zich nu helemaal ongemakkelijk. Eerst die kinderen voor de klas, en nu dit. ‘Euh, ik ben Ramon, maar dat wist je al.’

‘Waarlijk alsof ik mijzelve in de spiegel aanschouw,’ zei Marc, en hij keek hem onderzoekend aan.

Daarna maakte hij lachend plaats voor de spullen van Ramon. Even wist Ramon niks te zeggen – wat zou hij moeten zeggen tegen zo’n

apart geval? Toch was hij ook nieuwsgierig. Marc deed misschien wel raar, maar in ieder geval niet vervelend.

‘Euh, hoe vindt jij het in deze klas?’

‘Och, mijn broeder, het is geen voor allen, en allen voor geen. De tijd van verenigd schouder aan schouder staan op het slagveld des levens is reeds lang voorbij,’ fluisterde hij, en wierp een meewarige blik naar Ramon.

Nu begon Ramon echt aan het gezonde verstand van Marc te twijfelen.

‘Zeg, gaat dit de hele dag door, of kun je ook normaal praten?’

‘Nee joh, natuurlijk kan ik ook zo praten, maar waarom zou ik?’ Marc lachte en ging met zachte stem verder. ‘Laat ik u voorstellen aan uw bedienden en voetvolk. Reeds lang zijn zij zoekende naar een heer die ze in de strijd zal leiden, en iets in mij zegt me dat u dat bent. Voor ons ziet u heer Mickelodeon Oorsmerius, handlanger van heer Roelandius van Grootenhoofde. In zijn gevolg bevinden zich ook de schildknapen Henricus Neuspulkus, Franciscus Kontkrabbus en Theodorus Boererius, een armzalig stel.’

Marc grijsde terwijl hij iedereen aanwees. ‘Op de stoelen links van u kunt u de lieflijke aanblik aanschouwen van jonkvrouwe Juderia Verwaandius, jonkvrouwe Angelica Barbicosa en jonkvrouwe Jolindea Leeghoofdica, waarlijk

een nest serpenteu.

Ramon zat met een grote glimlach te luisteren naar Marc, die helemaal opging in zijn rol.

‘Natuurlijk zijn er ook afvalligen. Zij die geweigerd worden in de hofhouding van heer Roelandius. Met trots stel ik u dan ook voor aan Jonkvrouwe Anna Kleurenblindius. Een felgekleurde verschijning met een hart van goud.’

Marc draaide zich om en wees naar het plekje in de andere uiterste hoek. Hij maakte een propje, haalde een elastiekje uit zijn zak en raakte met een welgemikte boog zijn doelwit tegen haar hoofd.

‘Een meesterschot!’

Tevreden zwaaid hij naar het boze gezicht in de hoek dat nu hun kant op draaide en stak zijn duim goedkeurend op. Een gezicht omlijst met rode haren wierp hem een vriendelijke blik toe, en maakte vervolgens Marc met haar felgroene ogen af. Schijnbaar onverstoord ging Marc verder.

‘Ook is daar nog onze krijgsheer uit het Oosten, Heer Azulius Zwijgzamius. Dapper, stil, maar eenzaam strijdend tegen de heersende klasse.’ Hij wees naar een Marokkaanse jongen schuin vooraan die ongeveer net zo groot was als Ramon. Lachend keek Azul om en knipoogde naar Ramon. ‘Totaal gestoord’, fluisterde hij.

‘Wat ik u zei, niet het spraakzame type. En

natuurlijk ook nog jonkvrouwe Evania Limburgica, zuiderbuur en strijdster van het licht.' Nu wees Marc naar een knap meisje met lang, licht krullend haar. Op een of andere manier zag ze er anders uit dan de anderen, alsof ze er niet helemaal bij was met haar gedachten. Met een dromerige blik keek ze naar buiten en alles leek langs haar heen te gaan.

'Voor gewone stervelingen niet bereikbaar. Als het de jonkvrouwe behaagt, zal zij zelf tot u spreken,' zei Marc nu met een zucht en glazige ogen.

Zo werd iedereen voorgesteld aan Ramon, waardoor al snel een einde kwam aan het eerste lesuur. De inhoud van de les was Ramon totaal ontgaan, maar hij had zich in ieder geval vermaakt. Juf Siemstra bleek ook Engels te geven, wat een makkie was voor Ramon.

Marc bleek tot Ramon's opluchting vrijwel hetzelfde vakkenpakket te hebben. In plaats van scheikunde had Ramon voor Aardrijkskunde gekozen, maar verder zat hij in iedere klas naast Marc.

'Komt gij mij vergezellen bij het verorberen van uw rantsoenen en het genieten van de verkwikkende zonneschijn?'

Grinnikend nam Ramon het aanbod aan. Ook al deed Marc totaal gestoord, hij voelde dat ze vrienden zouden worden. Terwijl ze over

het plein liepen, zag Ramon hoe een aantal meisjes naar hem wezen en lachten.

‘Wat een kleren! Zo totaal *uncool*, ze lijken wel zwervers!’

‘En die schoenen dan, zo lelijk!’

Marc keek de dames even aan en trok een grimas. ‘Scheer u weg, addergebroed. U zijt de stralen van de zon niet waardig!’ en hij liep zonder verder naar ze om te kijken door, de meisjes verbaasd achter zich latend.

Al snel gingen ze zitten op een plekje naast de poort.

‘Ah, volgens mij komt jonkvrouw Anna ons verblijden met haar aanwezigheid.’

Ramon keek op en herkende het meisje uit de klas dat een prop tegen haar hoofd had gekregen. Dat zij hem niet eerder op was gevallen, was hem een raadsel. Marc had niet overdreven, ze zag er inderdaad uit alsof ze kleurenblind was. Ze droeg een groene broek met paarse knielappen, en een felgeel shirt met een uit de hand gelopen bloemetjespatroon. Als extraatje had ze er ook nog knaloranje gympen aan toegevoegd.

‘Jonkvrouw Anna, vanwaar deze blijde samenkomst?’

Anna moest lachen. ‘Marc, hoeveel dagen nog?’

‘Nog welgeteld één keer een volle maan en drie zonsopgangen.’

Ze zuchtte diep en keek nu naar Ramon. 'Hai, ik ben Anna, en hij is niet zo gestoord als je misschien wel denkt.'

Ramon keek haar nu voor het eerst goed aan. Anna deed even haar rode krullen opzij en Ramon zag een vriendelijke warme glimlach tevoorschijn komen. Anna had een vrij smal gezicht met dunne wenkbrauwen, felgroene ogen en haar neus stond een heel klein stukje omhoog gericht. Ramon lachte terug.

'Ben je al een beetje aan hem gewend? Hij is al bijna twee weken zo bezig!'

Ramon haalde zijn schouders op met een blik vol onbegrip. Anna legde uit dat Marc erg slim was, in een heleboel dingen geïnteresseerd, en in korte tijd veel kon onthouden. Als hij iets bestudeerde, leefde hij zich helemaal in. Nu was het dus riddertijd.

'Wees maar blij dat je een paar maanden terug nog niet hier op school was, toen was het insectentijd. De hele dag niets dan verhalen over enge kruipbeestjes was tot daaraan toe, maar toen hij ook nog insectenlolly's uit ging delen op zijn verjaardag...'

Met een verwijtende blik naar Marc onderbrak Anna haar verhaal, maar deze scheen zich van geen kwaad bewust.

'Misschien verachtelijk voor uw verheven smaak, maar vergeet niet; onze insectenbroeders zitten vol noodzakelijke voedingsstoffen,'

zei Marc, en likte overdreven zijn lippen af.

Zuchtend vertelde Anna dat Marc eigenlijk te slim was voor deze school en eigenlijk naar een speciale school zou moeten. Ook hier had Marc hele andere ideeën over.

Zo'n speciale school zou er volgens hem alleen maar voor zorgen dat hij geen tijd meer had om de dingen te bestuderen die hij echt leuk vond, en daarom vond hij het wel prima zo.

'Hee, *loser*,' klonk het ineens naast hen. Het waren Roeland en zijn vrienden, en aan de gezichten was duidelijk te zien dat ze niet voor een goed gesprek kwamen.

'Je zit op mijn plek,' snauwde Roeland en gaf Ramon een stevige duw. Ramon probeerde zich schrap te zetten, maar de grote massa van Roeland zorgde ervoor dat hij weerloos van het muurtje afschoof. Boos stond hij op en wreef over zijn schouder. Het was weer precies als op zijn oude school.

'Hoezo, jouw plek?' maar dat was natuurlijk een vraag die hij beter niet had kunnen stellen.

'Geen grote bek tegen mij, hè. Wij zijn de baas in de klas en als je niet doet wat wij zeggen, dan heb je een groot probleem.'

'Kijk eens naar zijn schoenen, totaal belachelijk!' zei Mick nu.

Meteen gingen alle blikken naar beneden.

'Heb je die zelf gemaakt of zo? Ik heb nog

nooit zulke lelijke gympen gezien.'

Ramon kookte van woede. Het was hem die ochtend al opgevallen dat iedereen in het groepje Sneako gympies droeg, en ook op hun shirts stond het begeerde logo.

'Zeker geen geld thuis, hè, om fatsoenlijke kleren en schoenen te kopen.'

Het deed Ramon pijn dat te horen, maar hij wilde dat niet laten merken aan deze eikels.

'Ik vind kleren niet belangrijk,' loog hij.

'Oh ja, wat dan? Lezen zeker. Lezen is voor mietjes.'

Ramon wilde opstaan en weglopen om erger te voorkomen, maar twee paar handen hielden hem stevig vast. 'Even voor de duidelijkheid, je doet dus wat wij zeggen, want anders...'

'Ik kijk zelf wel wat ik doe!'

Hij was misschien bang, maar Ramon was niet van plan om naar een groepje eikels te luisteren die hem vertelden wat hij wel en niet mocht doen.

'Hou effe op, zeg, stelletje sukkels!'

Anna kwam erbij staan en keek Roeland recht aan.

'Oh, jee, de kerstboom gaat zich er ook nog mee bemoeien, nou dat regelen we na schooltijd wel!'

Langzaam ging de dag voorbij en met een van spanning samengetrokken maag wachtte

Ramon het einde van de dag af.

‘Ach joh, dat zeggen ze elke dag.’

Marc deed zijn best om een zorgeloze indruk te maken, maar Ramon hoorde de spanning in zijn stem. Af en toe ving hij een glimp van Anna op, en die was niet mis te verstaan. Anna was boos, heel boos, en duidelijk niet van plan om zich bang te laten maken door Roeland en zijn vrienden.

Met kloppend hart en zwetende handen liepen Marc en Ramon half achter Anna naar het fietsenhok. Het vijftal stond hen al dreigend op te wachten. Toen Anna in zijn buurt kwam opende Roeland meteen de aanval.

‘Wat had je nou vanmiddag, hè, met je grote bek!’

‘Helemaal niets, man. Laat me er nu maar door en bemoei je met je eigen zaken.’

Anna wierp Roeland een ijskoude blik toe.

‘Ach, ach, het meisje denkt dat ze stoer is. Dat zullen we haar wel even afleren.’

Eric trok nu de boekentas uit de handen van Anna en gooide deze naar Mick. Snel sprong Marc richting de tas, maar Mick gooide deze weer door naar Roeland.

‘Pak je tasje dan, meisje, of ben je soms een beetje bang?’ zei hij en wapperde met haar tas.

‘Ik ben helemaal niet bang voor je, ik vind je eigenlijk heel erg zielig!’

Ze snapten niet wat Anna bedoelde, maar

haar woorden zorgden ervoor dat ze nog bozer werden.

‘Stomme trut, je bent zelf zielig, met je leipe kleren en je oranje schoenen!’

Roeland rukte de tas open en gooide hem leeg over het plein. Snel probeerden Anna, Ramon en Marc om de losse blaadjes op te rapen, maar de helft werd meegenomen door de wind. Nu schoten Anna de tranen in de ogen.

Marc, die ondertussen witheet van woede zag, was niet meer te houden. ‘Hier zult gij voor boeten, snoodaard!’ schreeuwde hij en stormde op een verbouwereerde Roeland af.

Zijn enorme hoofd vorm een makkelijk doelwit voor de genadeloze vuist van Marc. Iedereen keek verbaasd toe terwijl Roeland gestrekt ging.

‘Hee joh, je laat je toch niet slaan door zo’n *loser*?!’ joelden ze.

Roeland stond nu briesend op en vloog op Marc af, die zich geschrokken leek te realiseren wat hij had gedaan. Nog voordat Roeland echter goed en wel op zijn benen stond schoot Ramon Marc te hulp. Ook al was hij bijna een kop kleiner, hij kreeg Roeland makkelijk uit balans en begon op hem in te slaan. Daarna liep het helemaal uit de hand. Iedereen leek zich op Marc en Ramon te storten en al snel was het één grote kluwen maaierende armen en benen.

Binnen een paar seconden verzamelde zich

een groep om de vechtersbazen heen. Ze begonnen luidkeels Roeland en zijn vrienden aan te moedigen, terwijl Marc en Ramon het zwaar te verduren hadden. Tegen zo'n overmacht konden ze niet op en al snel konden ze zich niet meer verdedigen. Ze incasseerden de ene na de andere klap. Plotseling werd de groep kinderen die om hen heen stonden uit elkaar geduwd.

‘Zijn jullie helemaal beduvelde, er wordt hier niet gevochten. Allemaal uit elkaar, nu!’ klonk de niet mis te verstane stem van meneer van der Akker, de conciërge.

Nu begonnen Roeland en zijn vrienden te schreeuwen dat het Marc was die hen had aangevallen. Ziedend van woede schreeuwde Marc dat Roeland de tas van Anna had afgepakt en leeggegooid.

‘Is het waar wat Marc zegt, Roeland?’

Roeland stamelde wat onverstaanbaars.

‘Ik kan je niet goed horen, kun je wat duidelijker praten!’

‘Ja, dat is waar, maar zij begon met schelden tegen mij.’

‘Anna, ben jij begonnen met schelden?’

Anna had meteen afstand genomen toen het gevecht begon en stond nu met een treurige blik in haar ogen een klein stukje verderop.

‘Nee meneer, ik wilde gewoon naar huis toe en toen pakte Roeland mijn tas af.’

Ramon en Marc knikten beiden instemmend

terwijl ze allebei bezig waren om het bloed van hun gezicht te vegen.

‘Jullie komen nu mee naar binnen,’ zei meneer van den Akker tegen Anna, Ramon en Marc.

‘En jullie gaan nu naar huis, het laatste woord is hier nog niet over gesproken.’

Met trillende handen en bibberende knieën volgde Ramon de conciërge naar binnen. Al snel kwam de ehbo-doos tevoorschijn en werden bloedneuzen gestelpt en schrammen gewassen.

‘We zullen dit op moeten nemen met jullie ouders,’ zei meneer van den Akker, nadat de laatste pleister was geplakt. ‘Dit kunnen we echt niet hebben hier op school.’

‘Maar meneer, het was niet onze schuld,’ probeerde Marc het nog, maar meneer van den Akker was niet op andere gedachten te brengen.

‘Het gaat mij er niet zozeer om wie hier schuld heeft, ik wil niet dat het nog een keer gebeurt. Ik neem natuurlijk ook contact op met de ouders van de anderen.’

‘Zoals ik reeds zei, addergebroed van het laagste soort. Ik hoop dat u trefzeker bent geweest in uw slagen, want zij verdienen het.’

Venijnig trapte Marc op zijn pedalen. Ramon was het roerend met hem eens, maar Anna dacht er anders over.

‘Heb ik jullie gevraagd om te gaan slaan?’

Meteen begon Marc te sputteren. ‘Maar jonkvrouwe, werd u niet belaagd door een troep barbaren en ontnamen zij u niet uw kostbare bezittingen?’

Anna leek niet onder de indruk. Nogmaals herhaalde ze haar vraag. Boos keek Marc naar Anna maar na korte tijd moest hij zijn blik afwenden.

‘Nou, de volgende keer los je het zelf maar op,’ murmelde hij nog, maar Anna zweeg en ze vervolgden hun weg.

Eenmaal in de buurt van zijn huis bleek dat Anna en Marc vlakbij Ramon woonden.

‘Het stemt mij droevig om afscheid van u te nemen. Het is tijd om de ouders met open vizier tegemoet te treden en boete te doen voor onze wandaden. Als de haan acht keer heeft gekraaid, zullen wij ons bij u voegen om ons naar het slagveld te begeven,’ zei Marc, die daarna met zijn tong klikte en zijn fiets de sporen gaf. Anna haalde haar schouders op, zuchtte en keek naar Ramon.

‘Morgen half negen staan we op je stoep, succes thuis.’

Tot het moment dat hij de deur opendeed had Ramon nog de hoop gehad dat meneer van den Akker op andere gedachten was gekomen, maar helaas.

‘Ramon, ben jij dat? Ik wil je even spreken in de keuken.’

Het was duidelijk te horen dat zijn moeder overstuur was.

‘Ik werd net gebeld door je nieuwe school en ze vertelden me dat je hebt gevochten? Klopt dat?’

Met tegenzin vertelde Ramon het hele verhaal, maar hij wist al wat er zou gaan komen, en het kwam.

‘Hoe vaak heb ik je niet verteld dat geweld niets oplost? Wij slaan jou toch ook niet als ons iets niet bevalt. En dat nog wel op je eerste schooldag. Hoe denk je nu dat het verder moet?’

Ramon probeerde haar nog duidelijk te maken dat zij aangevallen werden en dat hij alleen zijn vrienden probeerde te helpen, maar dit maakte volgens haar allemaal niets uit.

‘Ook al is het voor je vrienden, slaan lost niets op!’

‘Nou mam, misschien dat jij dan een betere oplossing weet als er vijf mensen tegenover je staan. Oh, laat me raden. Ik moet ze zeker negeren en net doen alsof er niets aan de hand is!’

Ramon kende de preek ondertussen uit zijn hoofd. Hij had het goed geraden, want hoofdschuddend veranderde zijn moeder van onderwerp. Dat was een techniek die ze tot in de

perfectie had ontwikkeld en altijd inzette als er problemen waren.

‘Wil je een kopje thee, jongen?’

Ramon kende zijn moeder goed genoeg om te weten dat verder praten geen zin had, en zwijgend knikte hij.

Lees verder, bestel De Wet van Ramon direct op:
www.wetvanramon.nl